

David Hume, també anomenat "Ume" va néixer a Edinburg l'any 1711 i va morir al 1776. De petit es va mostrar apassionat per la literatura però va acabar estudiant dret.

Ens acostem a la vida d'aquest filòsof per conèixer una mica millor com, després d'abandonar la carrera de dret, es va dedicar a la filosofia.

Coneixent a Hume

“L'experiència és l'única font de coneixement”

per Nietzsche

Nietzsche: Senyor Hume, vosté cita que a partir del coneixement científic podem fer operacions matemàtiques i de lògica però mai podrem arribar a conèixer l'estructura real de les coses.

Diguim llavors, ¿quina és la font de coneixement?

Hume: Primerament, bon dia. Maleducat!

En segon lloc, li puc respondre a la pregunta dient-li que l'experiència és l'única font de coneixement.

NZ: I quina divisió estableix vosté en el coneixement?

HM: El coneixement es divideix, segons les meves teories, en Impressions i Idees, i les dues són percepcions que estan a la nostra ment. Quan em refereixo a les impressions, estic parlant de les sensacions, les passions i les emocions. En canvi, quan parlo de les idees, aquestes són imatges de les impressions que aparèixen a la ment quan les recordem.

NZ: Molt bé, però ¿ens podria posar un exemple real d'aquesta divisió que fa del coneixement?

HM: Efectivament. Quan, per exemple, veiem directament un color tenim una impressió.

En canvi, quan aquest color és recordat per nosaltres sense veure'l, diem que és una idea.

NZ: Quants tipus de coneixement trobem?

HM: Tenim dos tipus de coneixement: Les Relacions d'Idees on la seva veritat pot ser coneguda “a priori” i on hi podem classificar les ciències formals; i les Qüestions de Fet, on la seva veritat és coneguda “a posteriori” i només es justifiquen perquè són impressions. No es demostra res, simplement es fa una prova i pot ser veritat o mentida. Per exemple: “Nevarà”

no significa que “no nevarà” sigui fals.

NZ: Com que tenim poc temps anirem al grà, un dels nostres lectors ens ha demanat que li expliqués aquesta crítica que vosté anomena el principi de causalitat. ¿Podria fer-ho?

HM: Oh i tant! Si es per un lector a qui li apassiona la filosofia com a mi no tindrè cap inconvenient en resumir-vos aquesta crítica.

Primer cal que expliqui que el principi de causalitat es que tota cosa ha de tenir un antecedent. Després d’anomenar aixó cal dir que aquesta idea no té res a veure amb el raonament deductiu cosa que fa que sigui una crítica.

NZ: Un altre tema que interessa molt als lectors és el concepte de Substància. ¿Qué és per vosté aixó?

HM: Per a mi la substància no existeix (miri que xulu que sóc). Una impressió no té substància, tot i així podem dir que ho podríem dividir en dos: substància corporal i substància pensant. En el primer cas es tracta simplement d’una idea complexa, en el segon cas podem dir que és un invent per donar unitat a tots els continguts perceptius que es succeeixen.

NZ: ¿En que es basa el seu principi de còpia?

HM: El principi de còpia ideat, com no, per mi, es basa en que les idees, al ser còpies d’impressions, només els hi hem de buscar de quina impressió o impressions en deriven per saber si són vertaderes o mancades de significat. Aquest és el meu principi de còpia!

NZ: Vosté al parlar d’ètica i de política anomena l’emotivisme moral. ¿Què és aquest concepte per vosté?

HM: Contestar a aquesta pregunta és molt simple. La moral es basa en el sentiment, no en la raó. Ens sentim bé i contents si obrem bé i ens sentim malament quan obrem malament. La meua ètica es basa en l’utilitarisme, es a dir, una acció despararà el mateix sentiment d’aprobació o desaprobació en tots els homes.

NZ: Finalment digim quina és la seua teoria política.

HM: La meua teoria política respon a que l’home ha d’obeir el viure en societat, necessita una autoritat que poseeixi el poder i l’exerciti. Això justifica que la persona que arriba al poder és la que destaca en la defensa de la societat amb guerres a altres països. La resta d’homes són súbdits i tenen que obeir aquesta autoritat.